Voci românești... păsări călătoare

(Grigore Constantinescu – 25 iulie 2008)

La Seara de operă pe care o programează TVR Cultural miercurea, realizatoarea Luminița Constantinescu ne-a propus revizionarea unui spectacol de montaj intitulat „Bal la Don Giovanni”, spectacol construit pe muzica lui Mozart, în versiunea regizoarei Marcela Popescu și cu banda sonoră înregistrată de Orchestra de Camera Radio dirijată de Ludovic Bacs. Scenariul devine un argument de înlănțuire a ariilor mozartiene, sub pretextul unor relaționări de semnificație expresivă și ideatică aparținând operelor din finalul carierei compozitorului vienez, autentic examen de artă interpretativă pentru vocile românești ale momentului realizării filmului.

Doar perspectiva se schimbă și dă de gândit, căci între premiera filmului de televiziune – 1996 – și prezent s-au scurs doisprezece ani. Dintre soliștii distribuției patronate de maestrul Pompei Hărășteanu, mai există actualmente pe scena operei bucureștene doar soprana Mihaela Stanciu și bas-baritonul Sever Barnea, cărora li se adaugă, din afara teatrului, mezzo-soprana Claudia Codreanu și bas-baritonul Ion Tibrea.

Generația deceniului ’90 s-a răspândit în lume, iată ce nu aveam să știm atunci, dar ceea ce dă de gândit acum. Nu este vorba de turnee, ci de alte locuri în care acești artiști (și nu sunt singurii) cântă urcând spre maturitatea carierei începute acasă. O simplă enumerare ne poate convinge de această constatare deloc îmbucurătoare, prilejuită de revederea filmului Luminiței Constantinescu: soprana Celia Costea (Germania, Grecia, Spania), soprana Stanca Arona Bogdan (după Austria, Italia), soprana Iulia Isaev (Italia), soprana Camelia Ștefănescu (Belgia), tenorul Marius Brenciu (Belgia, Europa), basul Dan Dumitrescu (Viena), bas-baritonul Valentin Vasiliu (Statele Unite ale Americii). Acestea nu sunt toate vocile românești răspândite actualmente în lume și absente în integralitate din România. Enumerarea ar putea continua.

Regretul se îmbină aici cu ideea că, cu vreo trei-patru decenii în urmă, renumita „generație de aur” făcea turnee individuale, dar cânta și pe scena bucureșteană, ceea ce acum nu se mai întâmplă, creând sentimentul de pauperitate al distribuțiilor actuale.

De curând, mezzo-soprana Oana Andra, și ea membră a generației citate, s-a confruntat în premiera de „Cenușăreasă” cu o lipsă de prețuire din partea realizatorilor care ar putea să o convingă oricând că drumul spre „afară” este soluția împlinirii carierei.

Și aici exemplele ar putea continua… lăsând vocile noastre să aurească stagiunile lirice de pretutindeni.